

Ezechiël, 34, 11-12. 15-17 en Matteüs 25, 31-46

Vandaag is het Christus Koning, de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Nog een week, en dan begint de Advent. Een korte Advent dit jaar, want drie weken later is het al Kerst. En nauwelijks zullen we alle kerstkransen en Kerstdiners achter de kiezen hebben, of we zitten alweer in januari. Maar even pauze in deze hectiek. Want vorige week zaterdag kwam ook Sinterklaas aan in Nederland. Franka, mijn jongste, is 8 maar nog helemaal “into” Sinterklaas. Ze had alle afleveringen van het Sinterklaasjournaal gezien en verheugde zich enorm op de intocht. En ook Midas, mijn oudste, 13 alweer, vindt die toestand rond Sinterklaas nog steeds erg gezellig. En zo zaten we met z’n drieën op de bank, zelfgebakken speculaasjes en warme chocomel erbij, te kijken hoe Sinterklaas arriveerde in Gorinchem. ’s Avonds mochten ze hun schoen zetten, had Sinterklaas gezegd, dus Franka had nog snel even haar verlanglijstje afgemaakt. Het was al met al een erg gezellige dag. Maar ’s avonds vonden de kinderen mij verdiept in een artikel over kinderen op Madagaskar die, sommigen nog maar 6 jaar oud, genoodzaakt waren om te werken in de Micamijnen. Het is ongezond, het is onveilig – nog even afgezien van het feit dat kinderen überhaupt niet lange dagen horen te maken in een mijn maar ‘gewoon’ naar school zouden moeten gaan. “Waarom lees je dat dan ook?” vroeg Midas. Ik liet hem een foto zien van een kind dat op blote voeten en zonder enige vorm van bescherming in een onderaardse gang aan het werk was. “Kijk maar. Dat had jij ook kunnen zijn, als je toevallig ergens anders geboren was.” En ik hield een lange redevoering over armoede en onrechtvaardigheid en dat het niet je eigen verdienste is dat je toevallig in een welvarend land geboren bent.

Vandaag hoorden we, uit hoofdstuk 25 van Matteüs, ook van Jezus een lange redevoering. Een redevoering die al in hoofdstuk 24 begon en die alle lezingen van de afgelopen weken aaneen rijgt. Het verhaal over de domme en de verstandige meisjes, hun olielampjes en de oproep om waakzaam te zijn; de parabel over de talenten die je gegeven worden en hoe je die niet in de grond moet stoppen - die redevoering eindigt vandaag met het verhaal over het

oordeel van de eindtijd. En ook deze redevoering vertrok vanuit een vraag. Het waren de leerlingen die Jezus vroegen wanneer dit alles zou gaan gebeuren: Zijn wederkomst en de voleinding van de wereld. Hoe konden ze dat herkennen?

Wij mensen zijn luie wezens. We willen ons wel inzetten, maar liefst niet meer dan strikt noodzakelijk. De leerlingen doen met hun vraag een beetje denken aan studenten die hun docent aan het einde van een college vragen: “Moeten we dat kennen voor het tentamen?” De leerlingen willen graag precies weten waar en wanneer ze de komst van Jezus kunnen verwachten, zodat ze zich tot dat moment op andere zaken kunnen richten, en toch niets te missen en vooral nergens te laat voor te zijn. Geen wonder dat Jezus lang uithaalt om nog maar eens uit te leggen waar het om gaat: wees waakzaam, richt je aandacht op wat werkelijk belangrijk is, en zet je daarvoor in. Vandaag, in het slotstuk van die redevoering, horen we wat onze aandacht het meeste waard is, en waar we onze talenten voor zouden moeten inzetten: geef eten aan wie honger heeft, geef water aan wie dorst heeft, wees gastvrij voor wie hier vreemd is, geef kleding aan wie het koud heeft, zorg voor wie ziek is, bezoek wie gevangen is gezet. Want het is God zelf voor wie je zorgt. Godsdienst is een mensendienst en mensendienst is godsdienst.

“Je mag er zijn” zegt God ten diepste tegen ieder van ons. Ondanks onze fouten en tekortkomingen, niet alleen die van het verleden maar ook nu en iedere dag opnieuw. Wij zullen nooit perfect zijn, en juist het besef van falen kan ons dichterbij God brengen. En die God mogen wij zien in de medemens. In iedere medemens, maar vooral in hen die door het leven gekneusd en verkreukeld zijn. Wij mogen, met woorden en door ons handelen, ook tegen hen zeggen: je mag er zijn. Want door hen te zien en er voor hen te zijn, geven we handen en voeten aan wat God van ons vraagt: dat we samen zijn Koninkrijk dichterbij brengen.

“Wanneer kunnen we je verwachten dat je terug komt?”, vragen de leerlingen, en in het antwoord van Jezus horen we dat dit niet een tijdstip ergens in een vage toekomst is, dat we wel of niet kunnen profeteren door allerlei onheilspellende tekenen te duiden. De komst van God ligt überhaupt niet in de

toekomst, maar nu en in elke tijd. Ieder moment kunnen wij Hem dienen, ieder moment kunnen wij kiezen wat onze aandacht waard is, ieder moment kan een moment van godsontmoeting zijn. Het eindoordeel, waarnaar de leerlingen vragen, is hier slechts een bevestiging van.

Op die manier wil Christus Koning zijn. Een Koning die tegelijk een dienaar, een herder en een rechter is. Een milder herder met een helder oog die zijn schapen bijeen houdt, zoals Ezechiël hem afschildert: die het verdwaalde terugbrengt, het gewonde verbindt en die ook voor de sterke en gezonde dieren zorgt. Een rechtvaardige rechter die veroordeelt wie enkel voor zichzelf hebben geleefd, en het Koninkrijk schenkt aan wie heeft gestreefd naar vrede en rechtvaardigheid. Een Koning die in al dat ten uiterste dienstbaar is.

Mocht Midas het nog eens vragen: nee, we hoeven niet allemaal naar Madagaskar om kinderen uit de Micamijnen te redden. Al zou het geen kwaad kunnen als we wat minder producten zouden verslijten waar die stof in zit. Er wordt niet van ons verwacht dat wij persoonlijk voor wereldvrede zorgen. Maar dicht bij huis, en stapje voor stapje, kunnen wij ook alert zijn op degenen die honger hebben of dorst, die zich naakt en om onbeschermd voelen, die ziek en ellendig zijn, en die vastzitten in hun leven. We kunnen stoppen met oordelen en leren nieuw te kijken. Want in al die kleine grote moeites dragen we uit wie voor ons Koning is, en brengen we zijn Rijk dichterbij.

Liesbeth Jansen